

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 137/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., bytom P. B., ktorou namietal porušenie bližšie nešpecifikovaných základných práv rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici č. k. 3 C 538/01-52 z 3. apríla 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 325/02-70 z 20. februára 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2003 doručená sťažnosť J. K., bytom P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie bližšie nešpecifikovaných základných práv („...mojich občianskych a ľudských práv založených na protisociálnej a protiobčianskej doktríne výše uvedených súdov“) rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 538/01-52 z 3. apríla 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Co 325/02-70 z 20. februára 2003.

Sťažovateľ nekonkretizoval, aké základné práva alebo slobody a akým konaním menované všeobecné súdy sťažnosťou napadnutými rozsudkami porušili. Neuviedol tiež, akého rozhodnutia ústavného súdu sa domáha.

K sťažnosti sťažovateľ pripojil predmetné rozsudky, z ktorých vyplýva, že rozsudok okresného súdu o jeho rozvodovej veci (zamietnutie návrhu na rozvod manželstva) v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 19. marca 2003.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie jeho „občianských a ľudských práv“ označenými rozsudkami všeobecných súdov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol tak rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože o odvolaní voči tomuto rozsudku rozhodoval krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Pokiaľ sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu, bolo potrebné v tejto časti jeho sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 19. marca 2003 a predmetná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 30. júna 2003, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na to, že nedostatok právomoci a tiež nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ako prekážku brániacu prejednaniu veci pred ústavným súdom nemožno odstrániť, nepovažoval ústavný súd za dôvodné vyzývať sťažovateľa na odstránenie ďalších nedostatkov jeho podania, ktoré neobsahovalo náležitosti požadované ustanoveniami § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003